

Tak for ordet. Vi debatterer jo her regeringens forslag til finanslov for 2009, og det gør vi, selv om det jo er ganske få måneder siden, vi i virkeligheden sidste gang sad og lavede finanslov, nemlig finansloven for 2008. Det skyldtes jo folketingsvalget i november sidste år, der gjorde, at arbejdet med finansloven for i år blev forsinket. Men det gør jo så også nu, at vi sådan får et fortløbende arbejde med finansloven. Vi når næsten ikke at blive færdige med den ene, før vi går i gang med den næste. For os, der virkelig synes, at det der med at arbejde med en finanslov og statens finanser og sådan noget er noget af det bedste, vi næsten kan tænke os, er det jo en rigtig god situation.

Jeg siger det her for at understrege, at vi fra Dansk Folkepartis side går ind i arbejdet med finansloven med stort gåpåmod. Vi gør det selvfølgelig i den ånd, som vi også har gjort det alle tidligere år siden 2001, at vi håber, arbejdet kan betyde, at vi igen ender med en finanslovaftale selvfølgelig mellem regeringen og Dansk Folkeparti, men jo også gerne en finanslovaftale, hvor andre partier er med. Vi har altid forhandlet på den måde, at vi ikke ønsker, at nogen holdes udenfor. Hvis man ønsker at bidrage, skal man være hjertelig velkommen. Men det er klart, at vi jo ikke slækker på vores krav, for at andre partier kan komme med, men vi håber, at der er mange partier, der for alvor går ind i arbejdet, og vi håber selvfølgelig også, at vi får anledning til at sætte vores aftryk på en endelig aftale om finansloven for 2009.

Når vi tager udgangspunkt i regeringens finanslovsforslag og kigger på det, så har vi jo et lidt mere – desværre, havde jeg nær sagt – pessimistisk billede af dansk økonomi end det, regeringen lægger for dagen. Vi frygter, at den afmatning, vi står i, og som vi kan se alle tegn på, stikker lidt dybere, end regeringen tror. Det ærgrer os lidt, fordi vi jo gerne vil være sådan nogle optimistiske mennesker, der tror, at det hele bare kører løs. Men vi tror desværre, at afmatningen kan stikke dybere. Derfor har vi også i tilgangen til den økonomiske politik for 2009 et lidt andet syn end regeringen. Vi har ikke helt det samme behov som regeringen for at få trykket på bremsen eller lettet foden fra speederen, som regeringen vel snarere ville sige at den gør. Vi synes, at der er plads til, at vi sikrer en lidt højere vækst end den, regeringen lægger op til. Det giver sig jo så til kende på forskellig vis. Det giver sig til kende ved, at vi har ytret os skeptisk over for at genindføre Den Særlige Pensionsopsparing, alt-

så tvangsopsparingen med, at alle skal betale 1 pct. af lønnen til tvungen opsparing, for at man ad den vej får nedbragt det private forbrug. Det er det ene sted, hvor det kommer til udtryk. Det andet sted, hvor det kommer til udtryk, er, at vi i finanslovforhandlingerne vil have fokus på, om man når de mål, vi har sat os i forhold til renovering af børneinstitutioner, skoler og institutioner inden for ældreplejen. Vi har tidligere udtrykt bekymring for, om kommunerne prioriterer anlægsinvesteringer inden for lige præcis de områder, hvor vi vil have at de skal prioritere dem. Dels er det selvfølgelig en diskussion om, hvor mange anlægskroner alt i alt der kan bruges specielt inden for de her tre hovedområder, som jo er det offentliges kerneområder, kan vi roligt sige, altså i forhold til børnepasning, skolebørn og ældrepleje. Dels er det jo også en diskussion, i forhold til om kommunerne lever op til det, der er aftalt om, at de skal løfte de samlede investeringer lige præcis på de områder. Der ønsker vi selvfølgelig at bruge forhandlingerne til at sætte fokus på det for at sikre, at der sker de nødvendige investeringer, og at man, når man har en skole med skimmelsvamp, så også gør noget ved det, at man sikrer, at børn har gode rammer for pasningen, og at man sikrer, at man hele tiden har fokus på, hvad de bedste boliger for vores ældre medborgere er, så vi har gjort, hvad der kan gøres, for at tingene er i orden.

Kl. 13:24

Vi har selvfølgelig også øje for, at en del af arbejdet her i efteråret med den generelle økonomiske politik handler om vores arbejdsmarked. Vi har godt nok lidt spøgefuldt sagt – ja, jeg ved ikke, om det er spøgefuldt, men lad os nu sige, at det er spøgefuldt – at vi jo efter regeringens planlægning lige nu skulle have stået i en folkeafstemningskampagne. Og så kunne man jo tro, når man hører regeringens retorik omkring det her med arbejdsmarkedet, at det havde været en folkeafstemning for eller imod initiativer på arbejdsmarkedet, men det var vist ikke tanken. Det, der var tanken, var vel, at vi skulle have en folkeafstemning om to af EU-forbeholdene, nemlig det retlige forbehold og forsvarsforbeholdet. Det hele var tilrettelagt, og forventningen var så, at vi her i september skulle have en folkeafstemning. Så spørgsmålet er, om vi havde haft særlig meget fokus på arbejdsmarkedspolitikken.

Irerne, de brave irere, de vikinger, de helte, vi har derovre, stemte jo, som de gjorde til Lissa-